

Ой ішов козак, ой їшов бурлак

Микола Костомаров

Ой ішов козак, ой їшов бурлак
На той бік Самари;
Там жили тоді по балках-тернах
Самарські лугарі.

Ой нема в його роду-племені,
Ні батька, ні неньки,
Затомилося, зажурилося
Козацьке серденько.

Ой ішов козак, ой ішов бурлак
Та через долину;
Та й зустрів же він пізно ввечері
Хорошу дівчину.

Ой і став козак, ой і став бурлак
З нею розмовляти,
Стало тяженько, стало важенько
Її покидати.

Ой зайшов козак, ой зайшов бурлак
За густії лози,
Ой облили же та дівчиноньку
Дрібненькії сльози!

Опинивсь козак, опинивсь бурлак
У чистім роздоллі,
Та й вздихнув же він, та й заплакав він
Об тяжкої долі!

У зеленому лузі темному
Бурлак проживає,
Всіх цурається, всіх ховається,
Сам смерті бажає.

Гірко жить тому, хто на світоньку
Із щастям не знався;

Гірше жить тому, хто пізнав його
Й зараз відцурався.